

23.9.2012

פרידה מאיילה

שמי תמר איצקסון ואני דוקטורנטית של איילה בחמש השנים האחרונות.

אין אלו מילות פרידה, עדיין לא, הרי רק לפני שבוע התכתבנו ואיחלנו זו לזו שנה טובה. המשכה של השיחה הוירטואלית ביני ובין איילה, כמו אלפי שיחות קודמות, שבין מנחה לתלמידתה, מהדהד בראשי. הייתכן שאני עומדת כאן בפאתי רשפון, בצל הברושים, סמוך לבית ולספרייה הענקית שכה אהבת ולא במשרד שלך? מודה, אני מתקשה להשלים עם העדרך, הרי את כל כך נוכחת.

...הנה אני חולפת בדימוני בפקולטה לניהול, רגליי מוליכות אותי לחדרך, שבו הדלת באמת הייתה תמיד פתוחה, עם השוקולדים הקטנים סמוך למקלדת (תמיד טעמתי אחד תוך כדי שיחה), עינייך הכחולות זוהרות לעברי בחיוך: "תמר! היכנסי! אני רק עונה למייל הזה ואני כולי שלך" ומיד את כמובן מוסיפה "מה שלומך? איך את מתקדמת בכתביה?". אני מתיישבת מולך, מלטפת במבטי את שורת העציצים שאת מטפחת במסירות, את עשרות הספרים על המדף ואת תמונות הנכדים. שהרי עבורי, כמו עבור רבים מתלמידייך, היית הרבה יותר ממנחה, שימשת כעוגן, מגדלור, משענת ברגעים קשים ותמיד היית (בלי מליצות) סמל ומופת, מודל לחיקוי עבור כולנו.

דלוג בכתבתו על חונכים מקצועיים, כותב כי "חונכים הם מורי דרך. הם מובילים אותנו במסע חיינו. אנו נותנים בהם אמון כי הם כבר היו שם. הם מגלמים את התקוות שלנו, שופכים אור על הדרך שלפנינו, מפרשים לנו אותות ורמזים מסתוריים, מזהירים אותנו מפני סכנות שאורבות לנו ומצביעים על הנאות בלתי צפויות שעשויות לצוץ לאורך הדרך" (Daloz, 1987, P. 17).

ואת איילה, מורת הדרך שלי, ידעת תמיד מה תקוע והיכן עוד קצת קשה, מתלהבת נוכח כל רעיון חדש, לא מהססת לבקר כשצריך, מדקדקת בכל פסיק ונקודה בטקסט, נלחמת עבורי בכל חזית אפשרית, חושבת איתי לעומק נוכח ממצא לא מובן, אופטימית חסרת תקנה,

ותמיד מלאת נחת וגאווה אימהית על כל הישג והצלחה. ממך למדתי כל יום מחדש כיצד משלבים הוראה חסרת פשרות, מחקר פורץ דרך, כתיבה יוצאת דופן ועבודה טיפולית-ייעוצית בשטח. ממך למדתי כיצד להקשיב ולא רק לשמוע, כיצד לקרוא, לא רק את השורות, אלא גם ביניהן. בזכותך התחזקה בי האמונה כי אין דבר שלא אוכל להגשים אם רק ארצה.

בדמיוני, השיחה ביננו מתמשכת ובין הכנות לקראת המצגת בכנס הבא, והתייעצות מחודשת לגבי סדר הכתיבה במאמר, אני נהנית לשמוע בפליאה על הסנפלינג שעשית עם חברים בשבת האחרונה במדבר יהודה, לראות את התמונה העדכנית של המשפחה, ולהאזין לתכניות על הספר החדש שאת עומלת בשמחה ובהתרגשות על כתיבתו. במהלך השיחה תאמרי לי לפתע, את יודעת? הזיכרון שלי כבר לא מה שהיה פעם, ותצחקי. את יודעת, לא הספקתי לשתף אותך כי המאמר האחרון שלנו התקבל סופית לפרסום, היית מאמינה?

איילה, נהגת תמיד לומר וגם כתבת לא מעט, כי המודעות לסופיותם של החיים, מכריחה אותנו לחפש ולמצוא בעבודתנו, בזוגיות שלנו, במשפחה - משמעות. המוות הוא שדוחף אותנו למצות את החיים עד תום, לבחור כל יום מחדש מה נרצה להיות.

כשם שהיית - כך הלכת מעמנו, תאבת חיים ומלאה במ.

ארשה לעצמי לומר בשם רבים מתלמידיך, היום אנחנו נפרדות, אבל את נשארת איתי, אתנו, עם כולנו, הייתה לנו זכות גדולה להיות תלמידים שלך – תודה!